

TELEKRAAT

9 (29)
23. NOVEMBER 93

Ajakirjandus koosneb suuresti teadetest, nagu "Lord John on surnud", kusjuures seda räägitakse inimestele, kes pole kunagi teadnud, et lord John elanud on.

"The Wisdom of Father Brown", 1914

KUI PALJU ON ETV-S TELEKRAATE?

11. novembril toimus VI korruse koosolekutesaalis Telakraatia-klubi esimene kokkutulek. Säärase klubi otsustas grupp juhtkonna liikmeid kokku kutsuda selleks, et pakkuda aseainet ärajäänud hommikustele retsensioonidele. Viimased kui mõteteuks muutunud otsustati teadupoolest mõned nädalad tagasi asendada kaht tüüpi professionaalsemate arutlustega telesaadetest. Esmaspäeviti kell 1 pärastlõunal hakkavad üles astuma välisretsensendid, kes räägivad enamasti mõnel neile juba varem kätteantud laiemal teemal. Üle nädala neljapäeviti kell 4 pärastlõunal hakatakse analüüsima mõnd konkreetset ETV saadet või saatesarja. Mõlemal juhul on ukSED avatud kõikidele huvilistele.

Esimeses Telekraatia-klubis võeti vaatluse alla "Aktuaalne kaamera", täpsemalt 10. novembri õhtune põhisaade. Avalööki andma oli kohale kutsutud "eksklusiivne retsensent" Urmas Ott. Huvilisi oli kogunenud paar tosinat.

Kui eelmise päeva saade kohapeal veelkord läbi vaadatud sai, tegi Ott oma töö kiiresti ja korralikult, täpselt nii, nagu ta selliseid asju ikka teeb. Kui asjaosalised solvuma-vihastama-põlastama pandud, lahkus Urmas Ott stiilselt ja tagasi vaatamata. Ometi kestis diskussioon (mõned ütlesid, et verbaalne masohhism) kokku üle kolme tunni ja ei saa väita, et see lõppkokkuvõttes huvitav poleks olnud. See, et kohtupinki esimesena just AK sattus, ei olnud muidugi mitte planeeritud rünnak, vaid puhas juhus. Võib ju uudistetoimetust võtta tegelikult kui kogu maja väikest mudelit ja küllap see põhjendabki ära, miks telekraadid oma pilgud algatuseks just nende poole pöörasid.

Ott pidas AK põhiliseks puuduseks just ühtse ja läbiva väljatöötatud ideoloogia (kontseptsiooni) puudumist: uudised on

juhuslikud fragmendid siit ja sealt; on näha, et keegi ei mõtle eriti enne saadet selle üle, missugune see saade olema peaks; saade pannakse lihtsalt kokku sellest, mis toimetajad kokku kannavad. Lisaks sellele "teeb igaüks nii, nagu torust tuleb". Ott pidas halvaks ka koolitamata hääli, halba kaadritagust lugemist ja lugude belletristlikku ebatäpset esitust. "Miks te ei küsi MIKS?" küsis Ott. "Kella 9-ks õhtul on inimestele faktid juba nagunii muudest allikatest teada. Te tallate tühja."

Samas heitis Ott AK-le ette ka ebalojaalsust valitsevale korrale. "Kui Isamaa on võimul, siis peab riigitelevision seda arvestama. Mulle ei meeldi, et peaaegu igast loost leian väikese nüansi või vihje, et võimulolev valitsus on jälle midagi tegemata jätnud või ei hoolitse rahva eest." Ning lisas: "Meie sõltumatust ei ole kellelegi vaja. On vaja head ja huvitavat saadet!" Ja lisaks märkis ära, et tema meelest kannatab ETV eneseväärikuse puudumise all. Seda näitavat ka see, et kutsume ise kohale inimese, kes siis meile jala peale laseb. Nii arvas Urmas Ott.

Edasi hakkasid arvama teised. Kriitika all olnud saate toimetaja Virve Liivanõmm kummutas Oti väite lojaalsusest: "Ei ole oluline poliitiline background. Oluline on, et eeter peaks kella 9.00-st 9.21-ni olema täidetud ajakirjandusega. Seda on aga raske saavutada, sest meie inimesed on harjunud tegema lugusid, mitte ajakirjandust." Liivanõmme arvates on AK peamine puudus praegu info väheses intensiivsuses. Ja see on pärand minevikust.

Hagi Shein arvas, et see viis, kuidas meil uudiseid esitatakse, ei ole tulnud aja nõuetega kaasa: "AK on jutustus elust - aeglane ja kirjeldav." Ja lisas: "Olen tüdinud lugudest, mis algavad sõnadega: "Täna algas..." või "Täna toimus..."."

Katrin Saks kinnitas, et Ott oli õigus, kui ta ütles, et meil uudist ei otsita. "Eilses saates oli lugu, kus minister Marju Lauristin pandi ekraanil rääkima sellest, mis Riigikogus toimus. Kelle ülesanne siis ikkagi mis on? Lauristin tegi ju antud juhul ära ajakirjaniku töö."

Hagi Shein: "AK kasutab liiga palju info-agentuuride tekstide sinna ise midagi lisamata. Tegelikult võiks Uudiste TV olla ise uudiseid tootev agentuur."

Salme Rannu juhtis tähelepanu sellele, et AK, nagu paljud teisedki ETV saated, kipub materjali sageli esitama nii, et vaataja ei saa sellest aru: "Üritatakse anda vihjeid, mida tavavaataja ei taba ega saagi tabada. Saated on nagu mingi omade ringi jaoks. Vaataja suhtes võib seal tabada teatavat hoiakut, et see ei peagi kõigest aru saama. Kas see ikka on õige?" Lisaks sellele seadis Rannu kahtluse alla AK lõpuosa n.ö. "vähem kuumad" lood kultuuri jm. valdkonnast, sest auditooriumi uurimused näitavad, et alates 21.15-st vaatajate hulk väheneb drastiliselt.

Tiit Kimmel väitis, et AK on siiski ja endiselt muutuste teel, et ei ole mõeldav nii suurt masinat muuta ühe hoobiga ja üleöö: "Me pole alustanud sellest, et imidzhi loomiseks oma diktoritele roosad pintsakud ja lillad lipsud osta. Meie vaev läheb juba mõnda aega ja ka lähitulevikus toimetajate ja reporterite õpetamiseks, et nad oma tööd paremini tegema hakkaksid."

Telekraatia-klubi rahaline auhind jäi seekord välja andmata - vastu võtmata.

Järgmises Telekraatia-klubis on kuulu järgi märklauaks kunstisaated ja võtmeretsensendiks Krista Kodres. Klubi koguneb jälle neljapäeval, 25. novembril kell 4 p.l., "Telekraadi" praeguste andmete kohaselt stuudioteesises fuajees. Tule vaatama! Seekord on auhinnapark eelmise korra arvelt topelt suurem.

UURIV AJAKIRJANDUS - MIS SEE ON?

15. - 19. novembrini toimus Tartu Ülikooli juures täiendõppeseminar ajakirjanikele, mille teemaks oli uuriv ajakirjandus. See oli juba teine Põhjamaade Ajakirjanduskeskuse kaasabil teokssaanud õppenädal. Esimene säärane toimus oktoobris ja tookord räägiti intervjuueerimiskunstist. Iseenesest lihtsad asjad, eks ole. Seekord oli ETV-st osavõtjaid kolm: Mart Taevere (ühiskonnaelu), Marke Tarmo (Uudiste TV) ja Diana Polov (vene AK). Pluss Tiina Kangro ühena seminari korraldajatest. Põhjamaade poolt olid õppejõududeks Cecilia Zadig, uuriva teleajakirjanduse esindaja Rootsi TV2-st, ja Arne Holm, Norra ühe suurema päevalehe "Dagbladet" uuriva ajakirjanduse töögrupi juht.

Aga mis see uuriv ajakirjandus siis õieti on?

Seminari lõpupäeval, kui küsiti osavõtjate muljeid-arvamusi, lausused meiepoolsed järgmist:

Diana P: Mul on väga hea meel, et ma sain teada, missugused võiksid uudised tegelikult olla. Siiani ma arvasin, et uudised peavad olema sellised, nagu meie neid oma harjumuste kohaselt teema.

Mart T: See, millest siin räägiti, on ju tegelikult iseenesestmõistetav ajakirjanikutöö. Ainult et me oma igapäevatoimetustes unustame selle tavaliselt ära. Hea, kui keegi seda sulle aeg-ajalt meelde tuletab.

Marke T: Olen siin nagu kinos. Ja siis lähen koju tagasi ning teen jälle mõne loo näituse avamisest...

"Kõik, mis lehtedes kirjutatakse, on õige, välja arvatud mõned üksikud lood, mis juhtuvad rääkima asjadest, millega sa ise kokku puutunud oled," on öelnud üks tark mees nimega Erwin Knoll, ja tõenäoliselt on ta viidanud sellele, et mitte alati ei taba ajakirjandus naelapead. Nii on sageli Rootsis, Norras, me kõik teame, et ka Eestis. Tulemuseks on pealis kaudsed, juhuslikud ja huvitunud lood, millega kenasti lehepaberit või eetrit täita saab, mis aga õieti kedagi ei puuduta. Meie puhul armastatakse öelda, et see on pärand minevikust, kus tegelikult asjadest nii või teisiti rääkida ei saanud. Mujal öeldakse, et need on juhud, kus ajakirjanik oma tegeliku töö tegemata on jätnud. Igal juhul on selge, et tulemus on üks - selline ajakirjandus jätab kasutamata suure osa oma võimalustest (kohustustest?) ühiskonna ja inimeste suhtes. Ent ajakirjanik ise on enamasti rahul, sest ta on ehitanud endale väikese ja kindla maailma, et kõigi riigikodanikega võrdselt pensioni välja teenida. Lisaks sellele arvab ta, et tema töö just selliste lugude tegemises seisnebki. Eestis lisandub sellele sageli veel tegijatepoolne kokkuleppeline veendumus sellest, et meil - meie tingimuste, rahade, koolit-(amat)use juures - teisiti teha ei saagi ehk puudub selleks mõte. Mida oli öelda Cecilia Z-l ja Arne H-l?

Tiina K: Mis see uuriv ajakirjandus siis õieti on?

Cecilia Z: Meie Rootsis ütleme selle kohta labidamehetöö, kae-vamine. Need on ajakirjanikud, kes mitte ainult ei vahenda toimuvat lugejatele-kuulajatele, vaid võtavad sellest, millest nad räägivad, tõeliselt osa. Need on (mõtlemisvõimelised) ajakirjanikud, kes tahavad vaadata eesriide taha, kes ei nõustu ilmtingimata lugude ametliku versiooniga. Need on ajakirjanikud, kes ei küsi MIS?, vaid otsivad vastust küsimusele MIKS? Nad kergitavad katet sellelt, mis tegelikult toimub ja juhuval tähelepanu sellele, mis võib veelgi toimuda. Tegelikult on need muidugi inimesed, kes satuvad sageli sekeldustesse.

Tiina K: On see metalliäri, mafia ja kriminaalsed lood?

Arne H: Mitte ainult. Selle nime-tuse all - *investigative journalism* - tuntakse sellist ajakirjanduslikku töö stiili tõesti ehk just Watergate'i afäärist alates, tegelikult on aga uuriv ajakirjandus palju laiem mõiste. Arvan, et lähitulevikus hakkab igasuguse ajakirjanduse läbilöögivõimet määrama just tema uurimusi-likkus. Informatsiooni on maail-mas nii palju ja seda MIS? saavad inimesed väga lihtsalt ja kiiresti teada. Võidab see ajakir-jandus, mis vaatab sügavamale.

Tiina K: Mulle tundub, et meil Eestis peetakse uurivat ajakir-jandust siiski vaid üheks, kül-laltki kitsaks suunaks, millega tegelevad mõned üksikud vere-janulisemad ajakirjanike pere-esindajad.

Arne H: See ei pruugiks nii olla. Kui keegi räägib vaid sellest, et kusagil toimus pressikonverents või et mõnel tähtsal koosolekul rääkis see ja too seda ja toda, ei pruugi ta olla ajakirjanik. See on sekretäritöö. See ei ole ajakirjan-dus. Näiteks nägin ma teie tele-uudistes mõõdunud laupäeval lühikest teadaannet ühest allvee-laevast, mis Norra ranniku lähis-tel 500 meetri sügavuses lebab ja kust radioaktiivset ainet lekkima võib hakata. See oli õigupoolest BNS-i teade selle laeva kohta, mis pildiga kaetult ette loeti. Muidugi ei olnud ju selles iseenesest midagi halba, aga ega tal mingit erilist mõtet ka ei olnud, sest tegelikult on probleemid hoopis mujal. Murmanskis ja Norra ranniku vahel on praegu vähe-malt 85 tuumaallveelaeva, mille-ga midagi peale hakata ei osata, ja see üks, millest teie oma rah-vale rääkisite, on nendest vist küll kõige ohutum. Ta lebab rahulikult põhjas ja prognooside järgi ei juhtu temaga niipea midagi. Tegelikult võinuks probleemi otsi-da hoopis sellest, missugused erihuvud nende laevadega seoses on USA-l, Euroopa organisat-sioonidel ja Vene armeel, kelle huvides liiguvad nende laevade ümber rahad ja kuidas võib see mäng lõppkokkuvõttes reaini-mese julgeolekut ohustada. See üks laev ei olnud ei sündmus ega uudis, vaid lihtsalt suure mängu pisidetall. Aga ma toin selle ainult

näiteks. Ja tahtsin sellega öelda, et ka pisilood ja uudised tulevad paremad, kui neid tehakse uuriva pilguga, mitte sekretäritöö mee-todil.

Cecilia Z: Neid juhtusid, kus on põhjendatud puhta informatsiooni või teate edastamine, tuleb ette suhteliselt harva ja siis saab seda enamasti teha ühe-kahe lausega. Et öelda ühte teadet, ei ole sinna ümber vaja punuda 2-minutilist lugu. Ja kui juba lugu teha, võiks sündmust või probleemi analüüsida ja ta omasse konteksti paigutada. Sama kehtib nii lühemate lugude kui ka pikemate omaette saadete puhul. Sa pead tahtma oma lugudega midagi ära öelda, mitte lihtsalt vahendama igasugustele kujudele eetriaega või ajaleheveergusid.

Tiina K: Kas Rootsis ja Norras töötab enamik ajakirjanikke nii?

Cecilia Z: Meie arvates võiks neid rohkem olla. Eks igal pool leidub inimesi, kes ei suuda või ei viitsi süveneda. Üldiselt on aga küll omaks võetud, et ajakir-janikuks olemine on spetsiifiline professioon, mitte ainul-teenustöö osutamine. Rootsi Uurivate Ajakirjanike Liitu kuulub aga umbes 900 selle eriala esin-dajat.

Tiina K: Teie olete nüüd selle ala ühed tipud ja olete korda saatnud mõndagi küllalt suurt. Mida see teile pakub?

Cecilia Z: Mind ajendas tegutse-ma kindel asi - ma ei võinud kan-natada, et mind kui eraisikut püüti siin ja seal ninapidi vedada, et igasugused tähtsad mehed võtsid endale iseenesestmõistetava õiguse rahvale kärbsid pähe ajada, "pisiasju" teisiti nimetada ja lõpptulemusena mingeid "oma musti asju" ajada. Minu käes oli relv selle vastu võitlemiseks. Ma ei mõelnud aastaid sellele, et tegelen uuriva ajakirjandusega. See oli mulle lihtsalt ainuke mõistlik meetod oma töö tegemiseks.

Arne H: Mina tegelen sellega-sest nii pakub see mulle lõbu. S pealekauba on see töö huvitav. Sellest hetkest, mil ma peaksin tabama, et kasutan ajalehte ja sõna selleks, et kedagi surmata, vahetan elukutset.

Tiina K: Kas tahate öelda, et pastapliiatsist, paberist ja ajakirjaniku isiklikust otsustu-sest piisab selleks, et hakkak-sid ilmuma kolossaalsed maail-ma muutvad lood?

Arne H: On muidugi kaks eri asja rääkida uuriva ajakirjanduse su-gemetest ja uurivast pilgust iga-suguses ajakirjanduses - ja olen kindel, et just sellise ajakirjan-duse järele suureneb nõudmine iga aastaga - ja uurivast ajakirjan-dusest omaette zhanrina. Võiksin rääkida, kuidas ma seda oma lehes teen. Eeltingimus nii sellele kui teisele on aga vaba ajakirjan-dus iseenesest.

(Järgneb)

KES ON SÜÜDI MEIE MUREDES?

ETV inimesed elavad praegu üle keerulisi aegu. Ühelt poolt tihenev konkurents teleturul, sagenevad rünnakud meedias, järjest pingestuv finants-majanduslik seisund, tuleviku ebamäärasus. Teiselt poolt on lisaks vanadele hädadele tootmisvõimaluste ja -korralduse osas lisandunud pinged võraste liikumisest majas, juhtimisreformi käigus toimunud muutused (sh. Uudiste TV kui fenomen) ja reformiga seotud kõhklused-kahtlused, isemajandamisele üleminekuga kaasnevad uued jõupingutused paljudele vähetuntus valdkonnas (aritmeetiline revolutsioon), selle kõrval vajadus teha oma igapäevast tööd võimalikult hästi. See kõik kokku annab inimeste psüühikale väga suure koormuse. See paneb oma pitseri kogu telemaja psühhokliimale. Vaadake, kui palju te kohtate telemaja koridorides, kohvikus, baaris naeratavaid ja lõbusalt vestlevaid inimesi? Haruharva. Millal te ise viimati telemajas viibides südamest naersite? Kas mäletate, millal oli viimane meeleolukas koosviibimine, kus te kolleegidega koosolemist tõeliselt nautisite? Tundub, et telemajas on muutunud külmaks, kõledaks ja hämaraks, kus liiguvad mingid võõrad tumedad jõud ja kus igaüks peab oma elu- ja töövõitlust üksi ja omaette nii hästi - halvasti, kui suudab ja oskab.

Sellises pingestunud olukorras on selge, et langeb töövõime ja on pärsitud loomevõime, mis omakorda süvendab rahulolematust oma ja teiste töö tulemustega. Suhted pingestuvad veelgi. Ja ongi suletud ring. ...

Samalaadne olukord valitseb praegu paljudes riigile kuuluvates organisatsioonides. Laias laastus vaadates võib samu tendentse näha ja tunda kogu Eestimaal. See on kriisituatsioonile iseloomulik pilt, mis ilmneb uuenduste ajal igas organisatsioonis, kus viiakse läbi põhjalikke ümberkorraldusi. ETV juhtimisreformi raames alanud sisese majandusmehhanismi muutmine kuulub samuti selliste hulka. Kaasneb ju sellega põhimõtteline organisatsiooni kultuuri muutumine, kus väärtustub töö tulemus. Väärtustub see, kes vajab meie töö tulemust - vaataja, produtsent, klient. Organisatsiooni kultuuri muutmine vaataja/kliendikeskseks ja teenuseid osutavaks eeldab meie sotsiaalpsühholoogiliste hoiakute muutumist, mis on küllalt keeruline ja raske. Peale selle kaasneb iseseisvate tulemusüksuste tekkega osakondadevaheliste harjumuspäraste seoste katkemine. Kui praegu on teada, kelle poole mislaadi probleemide lahendamiseks pöörduda, keda paluda, kellelt nõuda ja keda süüdistada, kui midagi untsu läheb, siis vahepealsel segaduste peri-

oodil seda sageli ei teata. Ei tea, kellega võib vanaviisi asju edasi ajada, kellega tuleb valmis olla rahakoti raudade lahüttemiseks või meeldival juhul ise arve esitamiseks. Ja süüdlaste leidmisega võib hoopis raskeks minna, sest suure tõenäosusega pöördub pretensioon esitajale ebamugavalt tagasi, kujuteltavalt kahes variandis: "Aga Sina ise?" või "Palju mak-sad, nõnda saad". Kuna ei suhtle omavahel mitte osakonnad, vaid inimesed, siis muutub tahes-tahtmata ka inimestevaheliste suhete struktuur ja laad, mis võib kujuneda päris valuliseks. Võib juhtuda, et sõbrad kaugenevad üksteisest erinevatest huvidest tingitud lahkkelide tõttu. Keegi võib kaotada positsioonis ja staatuses, formaalses või mitteformaalses võimuses. Esile võivad kerkida uued võtmeisikud. Kõik see võib tekitada tugeva psühholoogilise diskomforti.

Ja varem või hiljem jõuab igaüks põhiküsimuseni: Kes olen mina selles uues suhete süsteemis? Kas mind vajatakse, mis minust saab? Kas ma tulen toime uute nõuetega uues situatsioonis? Mida ma pean selleks tegema? Mida ma võidan ja mida kaotan uues suhete süsteemis? Mida varem me need küsimused endale esitame ja ausalt vastame, seda enam jääb aega konstruktiivseks tegutsemiseks. Juhul, kui vastused kipuvad millegipärast pigem eitavad tulema, on

otstarbekas esitada endale järgmine küsimus: Kuidas ma saan teha end vajalikuks? Mis ma selleks pean tegema? Juhul, kui te soovite muidugi. ETV vajab kõiki tublisid teotahtelisi inimesi.

Eelöeldut arvestades võib prognoosida, et juhtimisreformi edenedes üldine psühhokliima võib muutuda veel raskemaks. Ei oska öelda, kas see kedagi lohutab, et suur osa vaatajatest elab üle samu tundeid ja esitab endale samu küsimusi märgatavalt halvemal olukorras. Mure ja rõõm nagu teisedki tunded on sügavalt subjektiivsed ja raskesti võrreldavad, kelle suurem, kellel väiksem. Võib vaid väita, et ETV elab samas taktis oma vaatajatega. Kuid selleks, et ETV saaks täita eestvedaja rolli ja aidata oma vaatajal kiiremini läbida depressiivset faasi, tuleb tal enesel sellest välja tulla. Proovime mõelda, kuidas seda teha, et uue süsteemi rakendamine ETV-s ei läheks töötajatele maksma psühholoogiliselt liiga kõrget hinda. Jätame siinkohal teadlikult kõrvale juhtimisreformi majanduslikud, organisatsioonilised ja juriidilised aspektid ning keskendume psühholoogilistele ja sotsiaalpsühholoogilistele vahenditele, mis on meie kõigi kätes. Sellest aga räägime järgmises lehes.

Mõtiskles Tiit Saks
reformigrupist

ETTEVAATUST - "TALLINN-FILM"!

Kui saadetes tahetakse kasutada "Tallinnfilm" filmidest katkendeid, ükskõik, kas koopia on olemas ETV-s või laenutate selle "Tallinnfilmist", tuleb enne küsida luba "Tallinnfilmist". Sellega tegeleb Vilma Noor, tel. 440-988. Tema vormistab ekraaniminutite kasutamise kohta lepingu ja kui laenutate filmi ka "Tallinnfilmist", siis lisandub veel filmikarbi laenutustasu. Kuuldavasti pidi Jaak Lõhmus minema hinda alla kauplema (selles osas, mis puudutab katkendite kasutamist saadetes). Kuni uut kokkulepet ei ole, kehtivad need nõuded. Hinnad sätestab järgnev käskkirj.

FILMISTUUDIO "TALLINNFILM"

KÄSKKIRI

11. 10. 93 nr. 86

"TALLINNFILM" filmide esitamiseõiguse litsentsi ja filmikoopiate laenutustasude hinnakiri

Kehtestada alates 01.10.1993 a. alljärgnevad filmide näitamise ja filmikoopiate laenutuse hinnad:

1. Filmide esilinastus - 30-50 krooni ekraaniminut

2. Korduv linastus:

2.1 viimase 10 aasta jooksul valminud filmid - 25 krooni ekraaniminut

2.2 üle 10 aasta vanad filmid - 10 krooni ekraaniminut

Märkus: p. 1 ja 2 toodud hinnad laienevad ka filmide fragmentide näitamisele

3. Filmikarbi laenutustasu - 50 krooni päevas

Direktori asetäitja L. Sade

EVTV toetab Eesti Televisiooni

Viimasel ajal on ajakirjanduses juttu olnud Eesti Televisiooni ja RTV vahelisest konkurentsist laulupeo ülekande ainuõiguste taotlemisel.

EVTV seisukoht selles küsimuses on, et ainuõigusi ei tohiks anda kellelegi peale Eesti Televisiooni.

"Vaatomata sellele, et EVTV-l on ainsana uutest telekompaniist olemas üldlaulupeolt otseülekande teostamiseks vajalik tehnika, ei pretendeeri me üldlaulupeo ülekande ainuõigustele," ütles BNS-ile EVTV peadirektor Raivo Suviste

"Üldlaulupidu on üldrahvalik üritus ja tema mahamüümine ühele ettevõttele on ebaeetiline ning vastuolus Euroopa Ühenduse tavade ja mis saab siis, kui RTV ei tule võetud kohustustega toime?" arvas Suviste.

"On ütematagi selge, et ei Eesti Vabariigi energiaressursid, transport ega kaitsevõime ei tohi olla vaid ühe firma kättes. Samamoodi on lood ka Eesti kultuuriga, mis on kogu rahva omand ja mida ei saa panna sõltuvusse kellegi äriarastest huvidest. Kahtlemata kaasnevad üldlaulupeo korraldamisega suured kulutused ja kahtlemata kaetakse osa nendest ka riiksumaksjate taskust. Ka EVTV on nõus kandma kulutusi seoses laulupeoga ning edastama seda sündmust oma vaatajaskonnale, kuid kui korraldustoimkond peaks otsustama vaid ühe ettevõtte kasuks, siis peaks see õigus jääma Eesti Televisioonile, nagu see ikka on olnud", otsustas EVTV juhtkond.

JÜRI VAHER - VÕIDUMEE!

Ideedekonkursile jõulu- ja aastavahetuse programmi sisustamiseks laekus 2 ideed. Ühe autor on kolleeg Jüri Vaher heliosakonnast, teise autorid kasutavad varjunime "Härra ja proua Tosler". Programminõukogu vaagis ideid ja valis välja J. Vaheri idee kui eriti aktuaalse sisult ning inspireeriva vormilt. Töö ideega algab juba sellel nädalal. Õnnitleme Jüri Vaherit konkursi võitmise puhul!

P.S. Ideed jõuluprogrammide sidumise kohta on endiselt oodatud!

Programmi talituse juht Salme Rannu.

KUS KELLELE KELLEGA MIDA JA MILLEST RÄÄGITAKSE (TEHAKSE)

Alates 46. nädalast on ETV-s toimivate nõupidamiste struktuur järgmine:

ESMASPÄEV:

* 9.00 Tootmistalituse ja Tehnikatalituse ühisnõupidamine. Konkreetseid tootmis- ja tehnilised küsimused. Saatebrigaadidel võimalik arutada probleeme, esitada küsimusi ja pretensioone.

* 9.35 hommikukoosolek - eelmise nädala kokkuvõtte, eelseisva nädala ülesanded. Kaikidele programmi- ja talituste juhtidele ning osakonnajuhtajatele.

* 13.00 TV-kriitikatund

TEISIPÄEV:

* 11.00 ETV programminõukogu

KOLMAPÄEV:

* 9.35 Tootmisnõupidamine. Osalevad Tootmistalituse ja Tehnikatalituse juhid ning

Programminõukogu. Tegeleb üldisemat laadi tootmisprobleemide, suuremate ja perspektiivsete projektide ettevalmistamise ja analüüsiga.

NELJAPÄEV:

* 16.00 TELEKRAATIA KLUBI (üle kahe nädala).

REEDE:

* 10.00 KOORDINATSIOONINÕUPIDAMINE

* 11.00 ETV NÕUKOGU

* 13.00 KAVAKOOSOLEK

(vt. "Telekraat" nr. 6 (26) "Valitud katkendeid möödunudnädalaselt kokkusaamiselt pika laua ümber")

Täpsustuseks

Septembrikuus esitati tootmistalituse poolt taotlus nn. riskirühma ehk minimaalpalkade reguleerimiseks (9160), eelnevaga seotud palkade tasakaalu säilitamiseks (4850) ja mõningate töötajate palkade tõstmiseks (4200) üldsures 19,2 tuhat krooni kuus. See võimaldas oluliselt vähendada töötajate ringi, kelle ametipalk oli alla 700 krooni kuus. Seda tehti 50 töötaja osas, kusjuures veel on talituses 11 töötajat, kellede ametipalk on 650 või alla selle. Minu arvates oli selle sotsiaalse ebavõrdsuse likvideerimine hädavajalik, et mingilgi moel meie abiteenistused normaalselt funktsioneeriksid. Et pärast viimast palgakorraldust mõningate talituste osas korrigeeriti ametipalku, anti vabaks honorarifondi kasutamine, määrati mitmeid lisatasusid, siis oli möödapääsmatu vajadus korrigeerida osade töötajate ametipalku. 100-300-kroonine palgatõus saigi osaks 61 talituse töötajale. Arvestades töötajate tegelikku koormust ja selle muutumist käesoleval hooajal, tõsteti 35 inimesel ametipalka 75-95 krooni võrra.

Eeltoodu sundis aga ühtlasi täpsustama teatud osa töötajate ametipalku, et säiliks üldine tasakaal, oleks peetud silmas hooajaks kujunenud tööpanust. Niisuguse regulatsiooni tulemusena niiskus 128 töötaja ametipalk 10-70 krooni ulatuses. 78 töötaja ametipalk jäi muutumatuks, samuti ei hõlmanud see enamikku poole koormusega töötajaid. Selliselt kasutati kavandatud 19,2 tuhat, mis teeb kvartalis 57,6 tuhat. Finantsistid lisavad siia veel 33% makseid (sotsiaalfond ja tervisekindlustus), mida talitus muidugi ei näe ja mis töötaja reaalpalka ei mõjuta. Muidugi kõlab efektselt, et talitus jagas 76,6 tuhat krooni heldelt välja. Kui arvestada siia veel tehnikatalituse poolt kasutamist leidnud palgasumma, siis on kulutatud kokku 88,6 tuhat krooni. Säärasel selgitaval laused pani "100 tuhande krooni" asjus kirja tootmistalituse juht Voldemar Lindström. "Telekraat" õnnitleb palgakõrgendust saanud.

Kirjutage meile, joonistage meile.
Vahendame küsimusi!

(Postikana, nov 1983)

**KRAAT
TELE-**

Toimetaja TIINA KANGRO (tuba 611, tel. 4613)

Heiki Meeri (tuba 401, tel. 4062)

Riho Raie, Tarmo Tilsen (tuba 105, tel. 4605)

Foto: MM Mammuti arhiiv Paljundus ETV paljunduskontoris